

РЕШЕНИЕ

№ 7178

гр. София, 21.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 06.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **10893** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 186, ал. 4 от Закона за данъка върху добавената стойност, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „Мануки“ ЕООД, чрез представляващия дружеството Н. П. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С4284-0201396/13.08.2025 г., издадена от началник на отдел „Оперативни дейности“, С., в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която спрямо дружеството е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „Запечатване на търговски обект” – магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисвани от жалбоподателя за срок от 14 (четиринадесет) дни.

В жалбата се твърди, че процесната заповед е незаконосъобразна и неправилна и е издадена в противоречие с целта на закона. Сочи се, че след извършената проверка на жалбоподателя е било издадено наказателно постановление за неизпълнение на законови задължения – неиздаване на фискален бон. Според жалбоподателя налагането едновременно на ПАМ и на имуществена санкция е в противоречие с решение от 04.05.2023 г. по дело № С-97/2021 г. на СЕС. При издаването на оспорената заповед се установява и съществено нарушение на административно-производствените правила, съгласно чл. 34 и чл. 35 от АПК. Инвокирани са доводи, че административният орган не се е съобразил с разпоредбата на чл. 6 от АПК, съгласно която административните актове следва да засягат интересите на заинтересованите лица във възможно най-малка степен, т.е. в случая не е спазен принципа на съразмерност. Посочва се, че заповедта съдържа абсолютно бланкетни мотиви относно това как е определен срока, за който е постановен запечатването - обстоятелство противоречащо на изискването за мотивираност на

административните актове, съгласно чл. 59 от АПК. Цитирана е практика на ВАС във връзка с приложението на чл. 186 от ЗДДС.

По време на проведените заседания по делото, оспорващият се представлява от управителя на дружеството Н. П.. Претендира разноски.

Ответникът по оспорването, в лицето на Началник на отдел „Оперативни дейности“, при ТД на НАП, С., не се явява. Пълномощникът му, юриконсулт К. оспорва жалбата и претендира присъждане на разноски.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че на 07.03.2025 г., в 10:00 часа, длъжностни лица при ЦУ на НАП, [населено място] са извършили проверка на търговски обект - магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисвани от „Мануки“ ЕООД. При закупуването на плодове и зеленчуци на обща стойност 2,50 лв. е прието плащане в брой, от името на дружеството, без да бъде издаден фискален бон. Бил съставен протокол бланков № 0201396 от 07.03.2025 г. на основание чл. 110, ал. 4, вр. чл. 50, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. В същия е отразено, че в „Мануки“ ЕООД, стопанисвани от жалбоподателя има регистрирано функциониращо фискално устройство модел Е. с ИН на ФУ: ED 301089, от което за описаната покупка няма издаден фискален бон.

При проверка на касовата наличност, съпоставена с данните от фискалното устройство, е установена положителна разлика в размер на 0 лв.

Изложените факти са дали основание на административният орган да приеме, че „Мануки“ ЕООД не е спазило реда и начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба, което е основание за налагане на ПАМ по смисъла на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. а от ЗДДС.

Със заповед ЗЦУ-1148 от 25.08.2020 г. Изпълнителният Директор на НАП е оправомощил началниците на отдели „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален Контрол“ в ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 186 от ЗДДС.

Като доказателства по дело са приети Наказателно постановление № 840418-F825807/23.07.2025 г., с което на „Мануки“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 1300 лв. на основание чл. 185, ал. 5, във връзка с ал. 4 от ЗДДС, за неизпълнение на законово задължение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС.

По време на проведеното по делото открито заседание беше разпитан един свидетел, доведен от жалбоподателя. Неговите показания са неотнормими към предмета на спора, поради което съдът не намира, че следва да ги обсъжда.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на представител на дружеството-жалбоподател на 23.09.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 07.10.2025 г. (вх. № 11803), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, поради което същата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1 б. "а" ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до един месец, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спазва реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. В нормата на чл. 118, ал. 1 ЗДДС е предвидено задължение за лицата да регистрират и отчитат извършените от тях доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ.

По силата на чл. 187, ал. 1 ЗДДС при прилагане на принудителната административна мярка по, ал. 1 се забранява и достъпът до обекта или обектите на лицето, а наличните стоки в тези обекти и прилежащите към тях складове се отстраняват от лицето или от упълномощено от него лице. Мярката се прилага за обекта или обектите, където са установени нарушения.

В конкретния случай не е спорно, че „Мануки“ ЕООД не е изпълнило задължението за регистриране на извършена продажба на стоки, чрез издаване на касова бележка от работещото в обекта фискално устройство на посочената по-горе дата. При извършената доставка на описаните артикули – картофи, лук и моркови на стойност 2,50 лв., тази сума е приета от продавача, от името на дружеството, без да бъде издаден фискален бон.

От друга страна съдът намира, че следва да вземе предвид решението по дело № С-97/21 на СЕС, с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Административен съд — Б..

Решението е постановено във връзка с Преюдициалното запитване, отнасящо се до тълкуването на член 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7, наричана по-нататък „Директивата за ДДС“), както и на член 47, член 49, параграф 3 и член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

Съдът на Европейския съюз посочва в диспозитива на акта си, че член 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност и член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която за едно и също изпълнение на данъчно задължение и след провеждане на отделни и самостоятелни производства на данъчнозадължено лице може да бъде наложена мярка имуществена санкция и мярка запечатване на търговски обект, които подлежат на обжалване пред различни съдилища, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, позволяващо да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на посочените мерки, и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото нарушение.

В разглеждания казус не е спорно, че освен процесния ПАМ, срещу „Мануки“ ЕООД е образувано административно-наказателно производство и е издадено наказателно постановление № 840418-F825807/23.07.2025 г., с което на „Мануки“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 1300 лв. на основание чл. 185, ал. 5, във връзка с ал. 4 от ЗДДС, за неизпълнение на законово задължение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, свързано с издаването на фискална касова бележка, във връзка с осъществена картофи, моркови и лук на стойност 2,50 лв. на 07.03.2025 г.

В тази връзка съдът намира, че следва да се съобрази със задължителното тълкуване, дадено от

СЕС по посоченото дело. При положение, че срещу жалбоподателя е образувано административно-наказателно производство, което е завършило с налагане на имуществена санкция по чл. 185 от ЗДДС, не е възможно спрямо същия да бъде наложена и ПАМ – запечатване на търговския обект за срок от един месец.

За пълнота съдът намира за основателно оплакването за това, че в оспорената заповед липсват адекватни мотиви по отношение на продължителността на наложената мярка. В случая, в оспорената заповед са изложени изцяло бланкетни мотиви за продължителността на срока, за който е наложена процесната ПАМ. Единственият конкретен мотив е, че наложената ПАМ е изцяло съобразена с тежестта на наложената имуществена санкция с Наказателно постановление № 840418-F825807/23.07.2025 г., което за настоящия съдебен състав е правно неразбираемо. Няма законова разпоредба, предвиждаща срокът на налагане на ПАМ по смисъла на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. а от ЗДДС, да зависи от размера на наложената имуществена санкция. Независимо, че е посочено, че са съобразени тежестта на извършеното нарушение и последиците от него, вида и характера на търговската дейност, то изложените в тази връзка релевантни факти и обстоятелства не отговарят на въпроса защо е избран 14-дневен срок, предвиден в закона срок за запечатването на обекта. По никакъв начин не става ясно как е определен срока за налагане на ПАМ, измежду 30 нормативни възможности, кои обстоятелства са от значение и каква е тяхната тежест. Административният акт е издаден, без да се извърши преценка за наличието на баланс между личните и обществени интереси, а само за наличието на бланкетно и общо формулиран обществен интерес от налагането ѝ. От изложеното следва извода, че административният орган не е мотивирал, защо е избран точно този интензитет на въздействие върху правната сфера на адресата на ПАМ и как, чрез избрания интензитет на въздействие ще се постигнат предвидените в закона цели на превенцията.

При издаване на ПАМ следва императивно да се спазва принципът на съразмерност по смисъла на чл. 6 от АПК като правилото е, че административните органи следва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Административният орган е издал индивидуален административен акт без да извърши преценка за наличието на баланс между личните – твърдението за това, че затварянето на един малък квартален бизнес, за такъв срок ще доведе до окончателното му затваряне и обществените интереси, а само за наличието на бланкетно и общо формулиран обществен интерес от налагането ѝ.

В този смисъл е и съдебната практика на съставите на ВАС, изразена например в Решение № 9560 от 23.09.2021г. на ВАС по адм. д. № 2219/2021 г., VIII о., Решение № 9544 от 21.09.2021г. на ВАС по адм. д. № 2679/2021 г., VIII о., Решение № 8627 от 15.07.2021г. на ВАС по адм. д. № 1695/2021 г., VIII о., Решение № 10412 от 14.10.2021г. на ВАС по адм. д. № 3782/2021 г., I о., Решение № 10393 от 13.10.2021г. на ВАС по адм. д. № 11248/2020 г., I о., Решение № 2640 от 22.03.2022 г., по адм. дело № 10152/2021 г., VIII о. и др., която ясно се е консолидирала върху разбирането, че ЗНАП следва да е надлежно мотивирана относно продължителността на срока, за който се налага ПАМ (които мотиви следва да са конкретни спрямо всеки отделен случай, а не бланкетни и общи и неотчитащи конкретните факти по делото), който от друга страна следва да е съобразен с принципа на съразмерност, дефиниран в чл. 6 от АПК, а и на целите на формулирани в чл. 22 от ЗАНН, като условие за законосъобразността ѝ.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, но при липса на конкретни мотиви и при несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат разноски. Такива са поискани своевременно,

поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 171, ал. 1, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Мануки“ ЕООД, чрез представляващия дружеството Н. П. Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С4284-0201396/13.08.2025 г., издадена от началник на отдел „Оперативни дейности“, С., в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която спрямо дружеството е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „Запечатване на търговски обект” – магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисвани от жалбоподателя за срок от 14 (четирнадесет) дни.

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати „Мануки“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 25,56 евро или 50 лева, представляваща внесена държавна такса за разглеждане на жалбата.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.